

Tornai József

Tudom, milyen költő vagyok

*Tudom, milyen költő vagyok,
nem kell félnem attól,
hogy a nagy guruk kinevetnek rám
a könyveikből, hiszen
ők már csak papírkötegek,
betűk, én is az leszek
és nem is olvassa el senki
a soraimat, ez már másféle
kor, ebben nem akarnak
tudni az ember szívéből,
virágairól és arról, ott
túl az ablakkereteken,
a világűr vigyaráról: nem
közömbösek és nem
gúnyolódnak, csak olyanok, mint
a macskám, ki ébren
vagy alva semmibe veszi
a mágikus hasbeszédeket.*

A képtelenség a költészet

*Csak a képtelenség költészetével
lehet kiénekelni
a sárfelhőből a lelket
képtelenség mondtam tegnap
és vissza*

*csak a képtelenség költészete
a vers a képtelenség
mint teológia
a teológia mint képtelenség*

*képtelenség hogy elmeneküljek
a boldogság elől
ja a boldogság a boldogság
az a bajod hogy
boldog vagy csúf fogolynőm*

*boldog a tehén
boldogok a porcelán-kurvák a fürdőkád
peremén boldogok akik nem látnak
és nem lélegeznek
ó boldogok boldogok vagytok tavasszal
nyelvem ebihalai*

Oroszlán

*Kiszakad a mellcsontom,
a tüdőm, a gyomrom, a belem, a szívem,
az agyvelőm, ha még egy verset kell írnom,
kiszakadok a bőrömből, a koponyámból,
az idegrendszeremből, a tudatomból,
válok véres zsírcsimbókká, csontszemétdombbá,
májcafattá, veseronggyá, heregombává,
nyelősőiszappá, ízületparéjjá,
szellemét meglékelt (hülye) papagájja,
ki azt visítja: „Halál a múzsa-kalitikára!” –
és fenéig űritem a költéssel
csurig teli oroszlánt.*

És ezer mítoszt nemzett...

*Jaj-jaj! annyi hitetlenség után csak rárezzentem:
szíviünk versének is művészetnek kéne lennie!*

*Ohohó, de azt nem tudtam a földből
kiszemezni, a művészet meg mi a fene?*

*Egy nap tobzódva vettem észre:
egyesültem az egész szobát beliãozó hibiszkusszal.*

*Néha öt-hat piros vagy bíbor villámcsáp
is kicsattant rajtunk: zúgott a pimasz virághús-zaj.*

*Óriásvirág lettem, kit az őseredeti kambriumkor
önmutogató növény-devienciája nyelt el,*

*midőn ősanyaként pázzott a művészettel az ének
és ezer mítoszt nemzett a művészet a verssel.*

„Ha a világnak célja lenne, már rég elérte volna”

(Nietzsche)

*„Ha a világnak célja lenne
már rég elérte volna”,
ha szíved pora nem hull szemembe,
fömlállhatnál a holdra,
énekelhetnél, táncolhatnál,
mint lepkebábként szerettél
arcodra mályvarózsát festve,
szebbet isten-kezeknél,
engem, szeméremajkak mennye! –
rég újjászültél volna.*